Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	9Co/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1115205668
Dátum vydania rozhodnutia:	22. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2024:1115205668.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu : Z. M., nar. XX. X. XXXX, bytom K. W.. XX, XXX XX G., zastúpený : JUDr. Martin Janáč, advokát, Wilsonova 3, Bratislava, proti žalovanej : Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Štúrova ul. 2, Bratislava, o náhradu škody v sume 4.063 € s príslušenstvom, o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 33.000 € s príslušenstvom a o náhradu ušlého zisku v sume 34.029,66 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28. 7. 2021 č.k. 10C/66/2015 - 327, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku vo veci samej z m e ň u j e tak, že žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 5.000 € v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.
Vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku vo veci samej z m e ň u j e tak, že žalobu žalobcu z a m i e t a.
Žalovanej voči žalobcovi n e p r i z n á v a právo na náhradu trov celého konania v časti týkajúcej sa nároku na náhradu skutočnej škody a nároku na náhradu ušlého zisku.
Žalobca m á voči žalovanej v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Uvedeným (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi škodu titulom náhrady trov právneho zastúpenia v sume 4.063 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 2. 1. 2015 do zaplatenia a nemajetkovú ujmu v sume 33.000 €, všetko v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol. Žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 4,26 %. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že sa žalobca žalobou doručenou súdu 25.2.2015 domáhal toho, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci v celkovej sume 71 092,89 € s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7Tv 1/2010 zo dňa 24.4.2013, oslobodený spod obžaloby podanou Okresnému súdu Bratislava I Okresnou prokuratúrou Bratislava I (pôvodne Vojenskou obvodovou prokuratúrou) sp. zn. OPv 385/07. Žalobca v žalobe uviedol, že bol obvinený v zmysle uznesenia Prezídia PZ, Úradom boja proti organizovanej kriminalite ČVS: PPZ-59/BOK-B-2007 zo dňa 22.11.2007, pre zločin sprenevery podľa ustanovenia § 213 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 3 Trestného zákona a porušovania služobných povinností podľa ustanovenia § 411 ods. 1, ods. 2 ods. 3 písm. a/, b/ Trestného zákona v spolupáchateľstve. Voči predmetnému uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením Vojenskej obvodovej prokuratúry sp.zn. OPv 385/07 zo dňa 5.2.2008

zamietnutá ako nedôvodná. Prokuratúrou bola podaná na Okresný súd Bratislava I dňa 20.1.2010 obžaloba.
2/ Žalobca v žalobe poukázal, že v súlade s konštantnou judikatúrou (napr. R 35/91) je daná zodpovednosť žalovanej podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a / zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a označenie štátneho orgánu oprávneného konať v mene štátu - žalovanej, vo veci odvodil žalobca od ustanovenia § 4 ods. 1, písm. f / Zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalobca v žalobe uviedol, že nezákonným rozhodnutím mu vznikla škoda, ktorá v súlade s ustanovením § 17 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje súhrn jednotlivých nárokov, ktoré žalobca špecifikoval v bodoch II. až IV. žaloby.
3/ Žalobca sa domáhal nároku na náhradu účelne vynaložených trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktoré vyčíslil v žalobe, v bode II. na celkovú sumu 4 063,23 €, spolu s ročným úrokom z omeškania 5,05 % odo dňa 2.1.2015 do zaplatenia. Vyčíslenú sumu trov právneho zastúpenia žalobca právnemu zástupcovi, ktorý ho v trestnom konaní zastupoval, zaplatil. Žalobca v žalobe vyšpecifikoval tento nárok vo vzťahu k jednotlivým poskytnutým úkonom právnej služby zvoleným právnym zástupcom za čas zastupovania žalobcu počas celého vedenia trestného konania.
4/ Žalobca sa žalobou domáhal aj nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 33 000 € spolu s ročným úrokom z omeškania 5,05 % odo dňa 2.1.2015 do zaplatenia, ktorej výšku odôvodnil a vyčíslil v bode III. žaloby. Výšku nemajetkovej ujmy žalobca odôvodnil na tom skutkovom základe, že až do policajného zásahu dňa 1.10.2007 si žalobca riadne plnil svoje povinnosti profesionálneho vojaka zaradeného na Útvare vojenskej polície, o čom svedčia nielen disciplinárne odmeny, ktoré mu boli udeľované počas celého výkonu jeho služby, ale aj jeho hodnotenia nadriadeným. Po medializovanom zadržaní žalobcu v deň 1.10.2007, bol žalobca postavený dočasne mimo výkon štátnej služby, ale bol v laickej verejnosti - v rozpore s princípom prezumpcie neviny - vyvolaný dojem, že všetci zadržaní, medzi ktorými bol aj žalobca a následne obvinení, ,,okrádali" štát ,,kšeftovaním" s pohonnými látkami. Žalobca v žalobe uviedol, že zásah bol medializovaný nielen bulvárnymi médiami, ale aj mienkotvornými, printovými či elektronickými médiami. Žalobca uviedol, že nielen samotné obvinenie zo závažných trestných činov, ale aj mediálna odozva spôsobili, že pri občasných návštevách pracoviska, počas pozbavenia výkonu štátnej služby, sa bývalí kolegovia začali žalobcovi vyhýbať. Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že až do roku 2014 býval so svojimi rodičmi v obci G. a väčšina jeho známych a susedov vedela, že je profesionálnym vojakom a policajtom. V dôsledku medializácie zadržania a obvinenia žalobcu zo spáchania trestnej činnosti sa spoluobyvatelia obce začali dotazovať jeho a jeho blízkych čo sa stalo na Útvare vojenskej polície Bratislava a či aj žalobca ,,kšeftoval s pohonnými hmotami". Žalobca sa v dôsledku tohto správania uzavrel do seba, nevychádzal z domu ani mimo čas určený personálnymi rozkazmi a prestal chodiť do spoločnosti. Žalobca v žalobe konštatoval, že dlhotrvajúce vedenie trestného konania spôsobilo nielen zvýšenie jeho závislosti od nikotínu, ale aj celkovú nervozitu a podráždenosť, ktoré sa odzrkadľovali v jeho súkromnom živote, rozišiel sa s priateľkou, ochladli vzťahy s kamarátmi a nastalo napätie v rodine. Žalobca si všimol aj zmenu správania sa u spoluobčanov v obci, ktorí boli iba známi a napr. po prechode okolo nich v obci videl, ako sa za ním obzerajú a niektorí ticho pošepkávali niečo v tom zmysle ,,To je ten, čo kradol v armáde naftu". Žalobca vo vzťahu k uplatneniu nemajetkovej ujmy uviedol, že trestné stíhanie bolo aj po vznesení obvinenia priebežne monitorované printovými a elektronickými médiami a aj súdne pojednávania (najmä spočiatku) boli navštevované zástupcami elektronických médií, ktoré vo svojich spravodajstvách uverejňovali obrazové záznamy, na ktorých bol aj žalobca. Táto skutočnosť spôsobila, že väčšia časť susedov a známych žalobcu sa opätovne začala zaujímať o priebeh sporu, čím vzniklo pre žalobcu viacero spoločensky nepríjemných situácií. Žalobca v žalobe uviedol, že k obzvlášť závažnému zásahu do jeho profesionálneho života a kariéry došlo po skončení dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby, kedy síce žalobca nastúpil znovu do služby na vojenskej polícii, kde približne dva mesiace slúžil ako eskorta pri prevážaní novej meny euro, avšak následne bol bez akéhokoľvek relevantného dôvodu premiestnený mimo útvar vojenskej polície. Žalobca bol premiestnený do Nitry k mechanizovanej brigáde - mimo jeho špecializáciu a bol premiestnený do personálnej zálohy. Z obsahu personálneho rozkazu vyplýva, že žalobcovi nebolo ponúknuté žiadne funkčné miesto adekvátne jeho hodnosti a na vojenskom útvare v Nitre nevedeli, na akú funkciu ho môžu ustanoviť. O zaradení žalobcu do personálnej zálohy a o jeho plánovanom prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka bola verejnosť informovaná v článku zo dňa 6.3.2009. Žalobca v tomto kontexte uviedol, že počas výkonu služby na vojenskej polícii sa obmedzili kontakty ostatných príslušníkov vojenskej polície s ním, ako aj s inými obvinenými vojenskými policajtmi na formálne minimum, vzťahy na pracovisku sa po jeho príchode úplne zmenili, čo mu bolo naznačené aj zo strany jeho nadriadených. Žalobca zároveň poukázal, vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu

nemajetkovej ujmy, že trestné stíhanie voči jeho osobe trvalo neprimerane dlho, tak v prípravnom konaní - dva roky a tri mesiace, ako aj v konaní pred súdom - štyri roky a štyri mesiace bez toho, aby tieto prieťahy spôsobil žalobca, či iný obvinený. Medializované informácie o viacnásobných zmenách obhajcov sa nezakladali na pravde a žalobca viackrát upozorňoval na neprimeranú dĺžku celého konania s tým, že vec bola pred skončením vyšetrovania prekvalifikovaná a až do doručenia obžaloby žalobca nevedel, aký skutok je mu kladený za vinu. Žalobca mal za to, že opísané následky vznesenia obvinenia vo vzťahu k jeho osobe zasahujúce do súkromnej a pracovnej sféry nie je možné konvalidovať iba ospravedlnením, resp. konštatovaním porušenia práva a preto má za to, že uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je dôvodný, s poukazom na ustanovenia § 17 zákona č. 514/2003 Z.z.

5/ Žalobca si žalobou uplatnil aj nárok na náhradu ušlého zisku v sume 34 029,66 € spolu s ročným úrokom z omeškania 5,05 % odo dňa 2.1.2015 do zaplatenia, na tom skutkovom základe, že bol Personálnym rozkazom č. 596 zo dňa 27.1.2010 preradený do zálohy pre prechodne nezaradených vojakov z dôvodu, že pre žalobcu nebolo funkčné miesto u Vojenskej polície. Preto aj skočenie dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby, ktoré bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 215/08 - 23 zo dňa 19.11.2009 a následne prevelenie žalobcu považoval žalobca za účelové z dôvodu, že trestné stíhanie v tomto čase nebolo skončené. Žalobca v žalobe uviedol, že dňa 2.3.2009 bol prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. Žalobca počas služobného pomeru poberal služobný plat, ktorý od 1.4.2008 predstavoval sumu 889,26 €. Po prepustení zo služobného pomeru si žalobca nemohol nájsť inú vhodnú prácu s obdobným platom, dokonca v určitom časovom období bol evidovaný ako nezamestnaný a to z dôvodu, že ako uchádzač o prácu uvádzal pri pohovoroch s potencionálnymi zamestnávateľmi, že je voči nemu vedené trestné stíhanie. Ušlý zisk si žalobca vyčíslil ako rozdiel medzi jeho posledným známym platom vojenského policajta a výškou príjmov miezd alebo podpôr v nezamestnanosti za obdobie od 3.3.2009 do 30.9.2013, k tomuto rozdielu žalobca pripočítaval aj príspevky na bývanie, ktoré mu prináležali ako profesionálnemu vojakovi od 3.3.2009 do právoplatného oslobodenia spod obžaloby. Žalobca výšku ušlého zisku vyčíslil na sumu 34 029,66 € v časti IV. pod bodmi a/ až d/ žaloby.

6/ Žalobca žalovanú listom označeným ako žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 26.6.2014 požiadal, s poukazom na ustanovenie § 15 zák.č. 514/2003 Z.z., o predbežné prerokovanie nároku v celkovej výške 71 092,89 €. Žiadosť bola žalovanej doručená dňa 1.7.2014, lehota na uspokojenie nároku na náhradu škody žalovanej uplynula dňa 1.1.2015. Žalovaná nárok žalobcu neuspokojila, z tohto dôvodu si žalobca uplatnil aj úrok z omeškania žalovanej sumy vo výške 5,05 % ročne odo dňa 2.1.2015 do zaplatenia.

7/ Súd prvej inštancie svojím v poradí prvým rozsudkom žalobcu žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol (rozsudok č. k. 10C 66/2015-178 zo dňa 18.7.2018). Uvedený rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co 183/2018-267 zo dňa 27.9.2019. Odvolací súd po preskúmaní a prejednaní veci v rozsahu podaného odvolania žalobcom konštatoval, že súd prvej inštancie v celom rozsahu prijal obranu žalovanej a rozhodnutie o zamietnutí žaloby, o náhradu škody z nezákonného rozhodnutia založil na právnom názore, že za nezákonné rozhodnutie nemôže byť automaticky považované každé rozhodnutie o začatí trestného stíhania, resp. každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré neviedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, resp. obžalovaného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí trestného prípadu. Odvolací súd ďalej uviedol, že súd prvej inštancie na podporu správnosti úvah prezentoval názor Ústavného súdu Slovenskej republiky v náleze z 13. novembra 2013 č. k. II. ÚS 163/2013- 50. Rovnako tak poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike (sťažnosť č. 57404/08). Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí konštatoval, že judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutia sp. zn. 4 Cdo 54/2011, 1 Cdo 64/2008, 4 Cdo 183/2009 a 4 MCdo 15/2009) v otázke nezákonnosti rozhodnutia spôsobilého založiť zodpovednosť štátu je konštantná a vyslovila záver o tom, že nielen v prípade, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo zrušené na základe sťažnosti proti nemu podanej, ale dokonca aj v prípade, ak bola sťažnosť proti takémuto uzneseniu zamietnutá a trestné stíhanie proti obvinenému bolo neskôr zastavené, alebo neskôr bol spod obžaloby oslobodený, je potrebné posudzovať uznesenie o vznesení obvinenia za také nezákonné rozhodnutie, zodpovednosť za ktoré a ním spôsobenú škodu zaťažuje štát. Rozhodujúcim kritériom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je totiž neskorší výsledok trestného stíhania.

8/ Odvolací súd ďalej v zrušujúcom rozhodnutí taktiež uviedol, že nevidí dôvod, aby rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 18. augusta 2010 sp. zn. 4 MCdo 15/2009 nebolo v otázke objektívnej zodpovednosti, ktoré bolo po prerokovaní občianskoprávnym kolégiom publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/2014 a ktorého právna veta znie: "Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu

spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným" nebolo považované za súčasť pojmu ustálená rozhodovacia prax a z ktorého by nebolo možné vychádzať aj v danom prípade. Odvolací súd konštatoval, že v prejednávanej veci nastala typická situácia, riešená už v judikatúre súdov určitým spôsobom, v prípade ktorom má súd možnosť v odôvodnení rozsudku odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Odvolací súd uviedol, že v prejednávanej veci žalobca argumentuje konkrétnymi rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít, v prípade ktorom je potrebné najskôr zaujať stanovisko k otázke, či ide o relevantnú argumentáciu a následne posúdiť, či sa jedná o ustálený právny názor alebo skôr o názor výnimočný, ktorý z ustálenej rozhodovacej praxe vybočuje.
9/ Odvolací súd obranu žalovanej, ktorá pri obrane zvolenej v konaní odkazovala na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky v náleze z 13. novembra 2013 č. k. II. ÚS 163/2013-50 a na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike (sťažnosť č. 57404/08), nepovažoval za dôvodnú. Odvolací súd poukázal pri svojej argumentácií na rozhodnutie Najvyššieho súd SR sp. zn. 4Cdo/66/2018 zo dňa 21. novembra 2018, v ktorom dovolací súd sa vyjadril k identickej obrane žalovanej, ktorú nepovažoval za udržateľnú, závery ktoré sú aplikovateľné aj v danej veci, s ktorými sa odvolací súd stotožnil. Odvolací súd konštatoval, že najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí zdôraznil, že táto právna otázka "nie je" v súčasnosti dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Uviedol, .." I keby z rozhodnutí najvyššieho súdu a ústavného súdu, na ktoré sa žalovaná odvoláva vyplývala žalovanou tvrdená rozdielnosť rozhodovania najvyššieho súdu, táto rozdielnosť rozhodovania bola už prekonaná postupmi a mechanizmami zodpovedajúcimi právnej úprave účinnej do 30. júna 2016; t. j. v súčasnosti táto rozdielnosť neexistuje". V čase po rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 15/2009 najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch. Žalovanou nastolená obrana (zhodná ako v preskúmavanej veci) bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí, napríklad v rozhodnutiach z 30. januára 2011 sp. zn. 4 Cdo 54/2011, z 12. decembra 2012 sp. zn. 7 Cdo 145/2011, z 19. júna 2013 sp. zn. 7 Cdo 87/2012 a z 19. februára 2014 sp. zn. 7 MCdo 27/2012. Tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich záverom Ústavného súdu SR, ktorý v rozhodnutí zo 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016 konštatoval, že "nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania". "Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatoval, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca".
10/ Od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávaný prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie dôvod zamietnutia žaloby s poukazom na ustanovenie § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z.. Odvolací súd uviedol, že predmetné ustanovenia upravuje osobitný druh zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu, ktorá vznikla v súvislosti s obmedzením osobnej slobody poškodenej osoby (výkonom trestu, väzbou, ochranným opatrením) a nie zodpovednosť za škodu v prípade, ak trestné stíhanie skončilo oslobodzujúcim rozsudkom. Odvolací súd s poukazom na rozhodnutia vyšších súdnych autorít uviedol, že ak súd prvej inštancie nepovažoval uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné, spôsobilé založiť zodpovednosť za náhradu škody z nezákonného rozhodnutia a to napriek tomu, že žalobca bol spod obžaloby právoplatne oslobodený z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný, je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené na nesprávnom právnom posúdení. Odvolací súd konštatoval, že žalobcovi vzniklo právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia, ktoré bolo zrušené, lebo rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby

má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.), keďže žalobca splnil aj ďalšiu podmienku a podal proti nezákonnému rozhodnutiu - uzneseniu o vznesení obvinenia riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov - sťažnosť (§ 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Odvolací súd vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu v konaní uviedol, že žalobca si v súvislosti s nezákonným rozhodnutím uplatnil náhradu škody, pozostávajúcu: I. z účelne vynaložených trov právneho zastúpenia v trestnom konaní; II. z nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch ; III. z nároku na náhradu ušlého zisku ako rozdielu medzi jeho posledným známym platom vojenského policajta a výškou príjmov miezd, alebo podpôr v nezamestnanosti za obdobie od 3.3.2009 do 30.9.2013, ku ktorému pripočítaval aj príspevky na bývanie, ktoré mu prináležali ako profesionálnemu vojakovi od 3.3.2009 do právoplatného oslobodenia spod obžaloby.
11/ Za účelom efektivity konania odvolací súd k jednotlivým nárokom považoval za potrebné uviesť, že do náhrady škody podľa § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. treba zahrnúť náhradu trov konania, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s jeho obhajobou v predmetnom trestnom konaní. Pre posúdenie tohto nároku je podstatným, či trovy v trestnom konaní sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Ustálená judikatúra vypovedá, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody, alebo vykonané zadržanie v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (rozsudok NS SR z 30. marca 2011 sp. zn. 3 Cdo 194/2010). Odvolací súd v odôvodnení zrušujúceho uznesenia uviedol, že škodou sa v zmysle § 442 ods. 1 Obč. zák. rozumie ujma, ktorá nastala alebo ktorá sa prejavuje v majetkovej sfére poškodeného, t.j. spočíva v zmenšení majetkového stavu a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Pre účely náhrady škody za zodpovednosť štátu treba za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. apríla 2016, sp. zn. 6 Cdo 402/2015). Aj v prípade, ak sa klient s advokátom dohodne na zmluvnej odmene, pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene (§ 22 ods. 1 vyhlášky č. 240/1990 Zb. a vyhlášky č. 163/2002 Z.z., obdobne § 18 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.). Odvolací súd uviedol, že vychádzajúc z existencie nezákonného rozhodnutia žalobcovi patrí náhrada skutočnej škody, ktorá zahŕňa náhradu trov konania, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s jeho obhajobou v predmetnom trestnom konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, keďže v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím došlo k zmenšeniu majetkového stavu žalobcu zaplatením trov právneho zastúpenia. Odvolací súd poukazujúc na prezentovaný záväzný právny názor v zrušujúcom uznesení uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude posúdiť výšku žalobcom uplatnenej náhrady skutočnej škody na základe žalobcom predložených dôkazov.
12/ Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že súčasťou žaloby o náhradu škody z nezákonného rozhodnutia bola aj náhrada nemajetkovej ujmy, ktorú súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovanej dôvodiac, že žalobca si mal tento nárok uplatniť voči médiám. Tento záver súdu prvej inštancie odvolací súd nepovažoval za správny. Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy žalobca odvodzuje z trestného stíhania. Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že nezákonnosť zásahu a teda jeho neoprávnenosť, je daná samotným nezákonným rozhodnutím. Odvolací súd uviedol, že zo skutkových tvrdení žalobcu jednoznačne vyplýva, že medializácia trestného stíhania žalobcu, rovnako ako hrozba trestu s hornou hranicou 10 rokov, neprimeraná dĺžka trestného stíhania, osoba žalobcu a jeho život pred trestným stíhaním, ako aj zásah do osobnej, súkromnej a pracovnej sféry žalobcu je iba jednou z okolností preukazujúcich intenzitu nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním, preto prijatý záver súdom prvej inštancie odvolací súd vyhodnotil ako záver založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolací súd konštatoval v zrušujúcom uznesení, že každý, proti komu sa vedie trestné konanie, sa považuje podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. Rozhodovaniu súdu o vine predchádza vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania. Ak skončilo trestné stíhanie právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, nepochybne bolo obvinenie vznesené dôvodne. V ostatných prípadoch bolo trestné stíhanie vedené proti osobe, ktorá sa za nevinnú nielen po celý čas považovala, ale nevinnou aj bola. V tomto kontexte odvolací súd v zrušujúcom uznesení konštatoval, že štát musí reparovať nevinnému všetky následky spôsobené trestným stíhaním a nahradiť mu nielen vzniknutú škodu, ale i nemajetkovú ujmu.
13/ Odvolací súd v uznesení uviedol, že Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo 125/2019 zo dňa 29. augusta 2019 uviedol, že "Nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a

slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky. Škodu teda treba chápať ako ujmu na chránenom statku, ako je majetok, osoba, alebo iný chránený záujem, pričom najvyššiu mieru ochrany požívajú ľudský život, integrita človeka, ľudská dôstojnosť a sloboda. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvinenému spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia. Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná, alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V takejto situácii má určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a jednotlivých okolností prípadu". Vychádzajúc zo záverov cit. rozhodnutia najvyššieho súdu odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že je v danom prípade nutné kompenzovať ujmu žalobcovi, s poukazom na čl. 46 ods. 3 Ústavy, v zmysle ktorého má každý právo na náhradu škody spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom

14/ Odvolací súd vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcom titulom náhrady ušlého zisku v zrušujúcom uznesení poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax súdov prezentovanú rozhodnutiami sp. zn. 1 Sžo 113/2008, sp. zn. 1 Sžo 385/2009, sp. zn. 4 Sžo10/2011, sp. zn. 8 MCdo 9/2015, ako aj rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 296/2014, ktorá vychádza zo záveru, že trestné konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru sú dve odlišné konania, zverené zákonmi odlišným orgánom, upravené odlišnými právnymi predpismi. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijaté personálne opatrenie - prepustenie zo služobného pomeru. Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že uvedené právne závery je možné aplikovať aj na prejednávanú vec a konštatoval, že náhrada mzdy po prepustení žalobcu zo služobného pomeru nie je v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, ale v príčinnej súvislosti s Personálnym rozkazom riaditeľa personálneho úradu č. 1007 z 17.2.2009. Prepustenie profesionálneho vojaka zo služobného pomeru sa považuje za personálne opatrenie, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Odvolací súd zároveň uviedol, že keďže súd prvej inštancie nárok žalobcu zamietol v dôsledku nedostatku pasívnej legitimácie, neposúdil vec správne po právnej stránke. Odvolací súd v rozhodnutí uviedol, že súd prvej inštancie je povinný riadiť sa jeho názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení a týmto právnym názorom je podľa § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný.

15/ Vzhľadom na existenciu nezákonného rozhodnutia, ako prvého predpokladu pre priznanie vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím bolo povinnosťou súdu prvej inštancie zaoberať sa výškou škody a to tak v časti majetkovej škody (trovy obhajoby v trestnom konaní), ako aj nemajetkovej ujmy prihliadnuc na právne závery odvolacieho súdu prezentované v zrušujúcom uznesení, vychádzajúce z ustálenej súdnej praxe. V prípade ušlého zisku po prepustení žalobcu zo služobného pomeru je povinnosťou súdu prvej inštancie skúmať príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a náhradou škody, t.j. ušlého zisku. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky (§ 149 CSP). Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia (§ 150 ods. 1,2 CSP). Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (§ 151 ods. 1,2 CSP). Strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo, so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä, ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP).

16/ Po právnej stránke odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. a), písm. d), § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. e), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, ods. 2, § 18 ods. 1, ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z., § 517 ods. 1 prvá veta, § 517 ods. 2 Obč. zák.

17/ Súd prvej inštancie pred zrušením rozsudku vykonal dokazovanie vo veci výsluchom žalobcu, žalobcom navrhnutých svedkov, oboznámením sa s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7Tv 1/2010, súčasťou ktorého je aj vyšetrovací spis, oboznámením sa obsahom listinných dôkazov doručených žalobcom súdu spolu so žalobou, ako aj oboznámením sa s obsahom písomných podaní, na obsah ktorých žalobca poukazoval vo svojich písomných vyjadreniach doručených súdu. Všetky listinné dôkazy boli doručené aj žalovanej, s obsahom ktorých sa žalovaná oboznámila. Strany sporu nenavrhli súdu prvej inštancie po zrušení rozsudku doplniť dokazovanie vo veci samej. Súd v konaní postupoval v zmysle zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave, v zmysle ktorého nárok žalobcu titulom náhrady účelne vynaložených trov obhajoby a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je daný, keďže uznesenie o vznesení obvinenia, voči ktorému bola podaná sťažnosť trestne stíhanou osobou - žalobcom (§5,§6 zákona č.514/2003Z.z.), je v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti súdov nezákonným rozhodnutím s poukazom na výsledok trestného stíhania, ktoré bolo skončené oslobodzujúcim rozsudkom žalobcu a štát za takýto výsledok konania preberá zodpovednosť za vznik škody na strane trestne stíhanej osoby, ktorá spod obžaloby bola oslobodená po preukázaní výšky škody.
18/ V konaní bolo nesporným, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava I vedenej pod sp. zn. 4Pv 676/11 pôvodne bývalej Vojenskej obvodovej prokuratúry Bratislava sp. zn. OPv 385/07. Krajský súd v Trenčíne č. k. 23Tov /2/2014-11999 zamietol odvolanie prokurátora voči rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7 Tv 1/2010 zo dňa 24.04.2013, ktorým súd žalobcu v súlade s ustanovením § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby. Medzi stranami sporu bolo nesporné, že žalobca listom zo dňa 26.6.2014, ktorý bol doručený Generálnej prokuratúre SR dňa 30.6.2014, požiadal Generálnu prokuratúru SR v zmysle ustanovenia § 15 Zákona č. 514/2003 Z.z. o predbežné prerokovanie uplatneného nároku v žalobe špecifikovanom titulom nezákonného rozhodnutia. Taktiež nie je sporné, že Slovenskú republiku - štát, zastupuje v konaní Generálna prokuratúra SR, ktorá štát zastupuje v konaniach s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z.z. od 1. januára 2013 s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn 8 Cdo 289/2014 zo dňa 14.10.2015, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 1/2016, pod R6.,.
19/ Súd prvej inštancie v zmysle záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, keďže žalobca bol spod obžaloby oslobodený, bol povinný vyhodnotiť uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi vydané Prezídiom Policajného zboru, Úradom boja proti organizovanej kriminalite ČVS: PPZ -59/BOK-B-2007 zo dňa 22.11.2007 pre zločiny sprenevery a porušovania služobných povinností v spolupáchateľstve, voči ktorému žalobca doručil prokuratúre sťažnosť, ktorá bola zamietnutá ako nezákonné rozhodnutie, čím bola splnená prvá podmienka vzniku zodpovednosti štátu za vznik škody, ktorej náhrady sa žalobca domáha voči žalovanej titulom náhrady trov obhajoby a nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k výške uplatnených nárokov súd uviedol, že tieto nároky taktiež na základe vykonaného dokazovania považoval za preukázané, teda aj druhú podmienku zodpovednosti štátu za vznik uplatnených nárokov žalobcom v žalobe - výšku náhrady účelne vynaložených trov obhajoby a výšku nemajetkovej ujmy, mal za preukázané. Za preukázanú mal aj príčinnú súvislosť medzi vznikom škody uplatnenej žalobcom titulom náhrady trov obhajoby a nemajetkovej ujmy a vydaním nezákonného rozhodnutia, ak by uznesenie o vznesení obvinenia nebolo v trestnom konaní vydané a následne trestné konanie voči žalobcovi vedené, žalobca by nemusel čeliť tomuto vedeniu trestného stíhania voči jeho osobe, nebol by nútený v súvislosti s vedením trestného stíhania voči jeho osobe zvoliť si právneho zástupcu a trestným konaním by nebolo nedôvodne zasiahnuté do osobnej integrity žalobcu.
20/ Žalobca si počas predbežného prerokovania nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím uplatnil sumu vo výške 71 092,80 € špecifikovanú v rozsahu žaloby citovanej súdom v bode 1. odôvodnenia rozsudku. Predmetná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola žalovanej doručená dňa 01.07.2014 a lehota na uspokojenie nároku na náhradu škody stanovená v ustanovení § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. uplynula žalovanej dňa 01.01.2015.
21/ Súd prvej inštancie k nároku na náhradu škody vo výške 4 063,23 € uviedol, že táto škoda predstavuje skutočnú škodu na majetku žalobcu, ktorá mu vznikla zaplatením ceny úkonov právnej služby poskytnutej žalobcovi ním zvoleným právnym zástupcom v trestnom konaní a tieto úkony právnej služby boli účelne realizované a boli zvoleným právnym zástupcom účtované podľa tarify. Nárok na náhradu trov obhajoby v trestnom konaní nebol zo strany žalovanej spochybnený čo do dôvodu a výšky. Tento nárok bol dostatočne preukázaný tak listinnými dôkazmi pripojenými k jednotlivým podaniam vo veci, ako aj oboznámením sa s vybranými listinnými dôkazmi a zápisnicami o úkonoch právnej služby realizovaných zvoleným právnym zástupcom v trestnom konaní z pripojeného trestného spisu

tunajšieho súdu sp. zn. 7Tv/1/2010. Súd na základe vykonaného dokazovania a v zmysle záväzného právneho názoru odvolacieho súdu zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 4 063,23€ aj spolu s príslušenstvom a to 5,05 % ročným úrokom z omeškania od dňa 2.1.2015 do dňa nasledujúceho po uplynutí šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku žalovanou s negatívnym výsledkom, s poukazom na citované ustanovenia § 18 ods.1 zákona č.514/2003Z.z. platné a účinné ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, ktorým bolo uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že trovy obhajoby boli účelne vynaložené, právnym zástupcom žalobcu boli vyčíslené v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb v znení platnom a účinnom v čase vykonania jednotlivých úkonov právnej služby. Právny zástupca žalobcu za rok 2007 vykonal vo vzťahu k žalobcovi 6 úkonov právnej služby, cena jedného úkonu právnej služby podľa tarify bola ustálená na sumu 73,96 €, spolu vo výške 443,76 €. V roku 2008 vykonal právny zástupca žalobcu 7 úkonov právnej služby v prospech žalobcu, cena jedného úkonu právnej služby podľa tarify bola ustálená na sumu 79,07 €, spolu v sume 553,49 €. Za rok 2009 vykonal právny zástupca žalobcu 7 úkonov právnej služby vo vzťahu k žalobcovi, cena jedného úkonu právnej služby podľa tarify bola ustálená na sumu 86,93 €, čo spolu predstavuje sumu 608,51 €. Za rok 2011 si právny zástupca vyúčtoval trovy právneho zastúpenia za 1,66 úkonov právnej služby v celkovej sume 1 543,39 €. Za rok 2012 si právny zástupca žalobcu vyúčtoval odmenu za 7,25 úkonu právnej služby, cena jedného úkonu právnej služby podľa tarify bola ustálená na sumu 95,37 €, spolu vo výške 691,43 €. Za rok 2013 si právny zástupca žalobcu vyúčtoval odmenu za 10 úkonov právnej služby, cena jedného úkonu právnej služby podľa tarify bola ustálená na sumu 97,62 €, spolu v celkovej sume 976,20 €. Za rok 2014 si právny zástupca žalobcu vyúčtoval odmenu za 1,6 úkonu právnej služby, v celkovej sume 150,28 €. Paušálnu náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné v zmysle uvedenej vyhlášky právny zástupca žalobcu vyčíslil za 6 úkonov právnej služby v roku 2007 po 5,90 €, čo spolu predstavuje sumu 35,46 €, za 7 úkonov právnej služby za rok 2008 po 6,30 €, čo spolu predstavuje sumu 44,10 €, za 4 úkony právnej služby v roku 2009, čo spolu predstavuje sumu 6,95 €, spolu 27,80 €, za 2 úkony právnej služby v roku 2011, po 7,41 €, čo spolu predstavuje sumu 14,82 €, sa 8 úkonov právnej služby vykonané v roku 2012 po 7,63 €, čo spolu predstavuje sumu 61,04 €, za 10 úkonov právnej služby v roku 2013 po 7,81 €, čo spolu predstavuje sumu 78,10 €, 1 úkon právnej služby v roku 2014 po 8,04 €. Celkovo suma paušálnych výdavkov bola účtovaná právnym zástupcom žalobcu v sume vo výške 269,36 €. Náhradu za stratu času za úkon vykonávaný mimo sídla advokáta, za účasť na oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania na ÚBOK Trnava 17.09.2009 a za účasť na verejnom zasadnutí na Krajskom súde v Trenčíne dňa 13.05.2014 si právny zástupca žalobcu vyúčtoval 4 krát po 11,59 € v roku 2009, celkovo v sume 46,36 €, 6 krát po 13,40 € v roku 2014, v celkovej sume 80,40 €, teda spolu v sume 126,72 €. Náhradu cestovných výdavkov v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a v zmysle zákona č. 283/2002Z.z. si právny zástupca žalobcu vyčíslil na sumu 89,09 €.
22/ Cena právnych služieb vykonaných právnym zástupcom žalobcu počas vedenia trestného konania bola vyfakturovaná právnym zástupcom žalobcu faktúrou číslo 52/2014 zo dňa 30.12.2014, pričom k dátumu vystavenia faktúry žalobca uhradil právnemu zástupcovi žalobcu už sumu 2 557,76 €, čo bolo preukázané aj príjmovými pokladničnými blokmi a zvyšok fakturovanej sumy žalobca právnemu zástupcovi žalobcu taktiež zaplatil, čo mal súd preukázané listinnými dôkazmi založenými v spise, obsah ktorých žalovaná v konaní nespochybnila. Všetky úkony právnej služby boli právnym zástupcom žalobcu uvedené vo vyúčtovacej faktúre, ktorá je v súdnom spise založená na čísle listu 24. Technický preukaz od motorového vozidla, ktoré bolo použité právnym zástupcom žalobcu počas vedenia trestného konania bol súdu doručený spolu so žalobou, ktorý je založený na čísle listu 27 a pokladničné príjmové doklady spolu s výpismi z účtov sú založené na súdnom spise na číslo listu 28 až 37.
23/ Vo vzťahu k nároku žalobcu, ktorý si uplatňuje žalobca voči žalovanej titulom náhrady nemajetkovej ujmy, súd v zmysle záväzného právneho názoru odvolacieho súdu zaviazal žalovanú na jej náhradu, ktorá je pasívne vecne legitimovaným subjektom a v zmysle záväzného pokynu odvolacieho súdu boli splnené predpoklady pre jej priznanie, keďže žalobca bol spod obžaloby oslobodený, uznesenie o vznesení obvinenia bolo potrebné vzhľadom na výsledok trestného konania považovať za nezákonné a aj príčinná súvislosť medzi vznikom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a nezákonným rozhodnutím bola preukázaná. Súd výšku nemajetkovej ujmy ustálenej v žalobe v sume 33 000 € považoval za správnu a primeranú. Strany sporu nenavrhli po zrušení rozsudku odvolacím súdom doplniť dokovanie za účelom ustálenia výšky nemajetkovej ujmy.
24/ Súd pri preskúmaní primeranosti výšky uplatnenej náhrady titulom nemajetkovej ujmy vychádzal z vykonaného dokazovania pred zrušením rozsudku odvolacím súdom. Súd pri priznaní výšky nemajetkovej ujmy postupoval v súlade s ustanovením § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. platného a účinného v čase vydania nezákonného rozhodnutia orgánmi činnými v trestnom konaní, podľa ktorého

v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Pri ustálení výšky nemajetkovej ujmy súd prihliadol na rozsah vykonaného dokazovania uvedeného súdom nižšie, ako na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 754/2016 zo dňa 24. januára 2017. Ústavný súd vo svojom náleze konštatoval, že právo osoby trestne stíhanej na základe nezákonného uznesenia orgánov činných v trestnom konaní na náhradu škody spôsobenej takýmto nezákonným rozhodnutím, je svojou povahou právom ústavnoprávnym. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom. Podľa čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len "listina") každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.
25/ Ústavný súd konštatoval, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby (či zastavením trestného stíhania), je však potrebné hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny, ale vo všeobecnej rovine aj v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými zasahujú do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie skutočne v trestnom konaní potvrdilo. Zároveň však Ústavný súd SR uviedol, že je právom a povinnosťou štátu zabezpečovať ochranu spoločnosti vyšetrovaním podozrení zo spáchania trestnej činnosti a jednotlivec je povinný v určenom rozsahu znášať obmedzenia z toho vyplývajúce, avšak pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukážu ako nezákonné, ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci jej základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený (Ústavný súd Českej republiky nález sp. zn. I. ÚS 554/04 z 31. marca 2005). Ústavný súd v náleze taktiež uviedol, že každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé, ktoré je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu (Ústavný súd Českej republiky nález sp. zn. I. ÚS 554/04 z 31. marca 2005).
26/ Súd uviedol, že zákon č.514/2003 Z.z. platný v čase začatia trestného stíhania voči žalobcovi uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 22.11.2007 výslovne nestanovoval kritériá na určenie výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V súčasnosti tieto kritériá napríklad (nie taxatívne) určuje § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý sa stal súčasťou právneho poriadku až 1. januára 2009. Podľa dnes účinného znenia tohto ustanovenia sa výška nemajetkovej ujmy v peniazoch určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. S účinnosťou od 1. januára 2013 bolo zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení zákon č. 513/2003 Z. z., doplnené ustanovenie § 17 ods. 4 limitujúce hornú hranicu výšky náhrady nemajetkovej ujmy, podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov. Aj Ústavný súd SR v náleze III.ÚS 754/2016 v bode 30. uviedol, že limitáciu výšky náhrady nemajetkovej ujmy nemožno aplikovať na prípady, keď (nezákonné) uznesenie o začatí trestného stíhania bolo vydané predo dňom nadobudnutia účinnosti noviel ustanovenia §17 zákona č. 514/2003 Z.z. (t. j. vo vzťahu k § 17 ods. 3 pred 1. januárom 2009 a vo vzťahu k § 17 ods. 4 pred 1. januárom 2013). Podľa názoru Ústavného súdu SR v týchto prípadoch je potrebné zohľadniť povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania a predovšetkým dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby (následky v osobnostnej sfére poškodeného), ako aj okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo. Za pomoci týchto kritérií ustálená výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí však súčasne najmä zodpovedať všeobecne zdieľanej predstave spravodlivosti a slušnosti (obdobne rozsudok veľkého senátu Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 z 27. júna 2012).
27/ Ústavný súd v bode 33. nálezu uviedol, že všeobecné súdy disponujú pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania (obzvlášť v prípadoch,

ak nezákonné rozhodnutie bolo vydané ešte za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb.) širokou mierou uváženia a ich úvahy nemožno limitovať mechanickým porovnávaním odškodňovania iných prípadov upravených v iných právnych normách. Je to tak jednak preto, že vždy v týchto prípadoch je nevyhnutné vychádzať z osobitných okolností vecí a jednak preto, že v prípade mechanického prenášania limitov právnej úpravy iných prípadov odškodnenia, by to muselo znamenať predchádzajúce posúdenie tam stanovenej výšky odškodnenia z hľadiska spoločenskej spravodlivosti (nemožno limitovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie porovnávaním odškodňovania bolesti či obetí trestných činov, pokiaľ všeobecnému súdu nepatrí právomoc posúdiť takúto zákonnú úpravu z hľadiska spoločenskej spravodlivosti). Významným je však i to, že z hľadiska ústavnoprávneho je zodpovednosť štátu v týchto prípadoch konštruovaná ako objektívna absolútna zodpovednosť (štát sa jej nemôže zbaviť). Ústavný súd v bode 34. nálezu uviedol, že tieto závery sú osobitne významné pre prípady rozhodovania o výške náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom (orgánov) štátu, ktorý na druhej strane sám ako zákonodarca formuluje kritériá stanovenia ich výšky a dokonca v dnes účinnom znení právnej úpravy stanovil zákonom ich hornú hranicu. Z tohto dôvodu musí byť poskytnutý všeobecným súdom, ako osobitnej a nezávislej zložke štátnej moci, široký autonómny priestor na realizáciu voľnej úvahy.
28/ Ústavný súd v bode 36. nálezu uviedol, že ak má každý právo na náhradu škody spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu zaručené v čl. 46 ods. 3 Ústavy, potom toto právo nie je možné v konkrétnom prípade zákonom obmedziť, či celkom vylúčiť. Opačný prístup by nerešpektoval princíp minimalizácie zásahov do základných práv v podobe ich prípadného obmedzenia a princíp maximalizácie zachovania obsahovej podstaty základného práva. Ústavný súd zároveň uviedol, že z rovnakých dôvodov nie je ústavne prípustné vyžadovať aplikáciu takejto limitácie od všeobecných súdov "skrytým" aplikovaním hraníc stanovených inými právnymi predpismi vo veci sťažovateľky. Ústavný súd v bode 39. nálezu uviedol, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň či mesiac trvania väzby alebo vedenia trestného stíhania vopred pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Ústavný súd v tomto bode konštatoval, že nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov, či Európskeho súdu pre ľudské práva a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Ústavný súd ale zároveň uviedol, že to však neznamená, že takúto rozhodovaciu prax týchto orgánov by nebolo na mieste nezohľadniť. Ústavný súd vo veci sťažovateľky v preskúmavanej veci uviedol, že trestné stíhanie žalobcu trvalo takmer 55 mesiacov a väzba takmer tri mesiace, bola žalobcovi priznaná celková náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 35 000 €, už len napríklad s odkazom na rozhodovaciu prax všeobecných súdov v Českej republike (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 z 11. januára 2012, uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Českej republiky, zošit č. 4/2012, pod R 52/2012, s. 327 a nasl., ako aj v ňom uvedená široká komparácia rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva a súdov iných európskych štátov), ktoré nepovažujú za neprimerané odškodnenie väzby vo výške 1 000 € za mesiac jej trvania a nemožno taktiež považovať odškodnenie zostávajúcich 52 mesiacov trvania trestného stíhania sumou 620 € za mesiac trvania trestného stíhania za neadekvátne. Ústavný súd po zohľadnení povahy trestnej veci, dĺžky trestného stíhania a väzby, preukázaných dopadov trestného stíhania a väzby do osobnostnej sféry žalobcu a okolností, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, považoval v bode 40. nálezu za priznanú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 35 000 € nielen za primeranú, ale aj zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti.
29/ Súd prvej inštancie pred zrušením rozsudku vykonal počas konania dokazovanie tak výsluchom žalobcu, ako aj žalobcom navrhnutých svedkov. Na pojednávaní konanom dňa 8.11.2017 vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, ktorý zotrval na všetkých skutkových a právnych tvrdeniach uvádzaných v žalobe a ďalších písomných podaniach citovaných súdom v odôvodnení rozsudku. Súd vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z výpovede žalobcu uvádza, že žalobca vo vzťahu k jeho zadržaniu uviedol, že bol spolu s kolegami zadržaný, bol vypočutý a v cele predbežného zadržania (CPZ) bol dvadsaťosem hodín. Po prepustení nevedel kam sa má pozerať z dôvodu, že pred CPZ bolo veľa novinárov. Žalobca uviedol, že bol s kolegami zadržaný v policajnej uniforme, nebolo mu dovolené sa prezliecť do civilného oblečenia. Na druhý deň po prepustení prišiel do práce, už v tej dobe sa niektorí kolegovia z útvaru na žalobcu (a ďalších kolegov, ktorí boli taktiež zadržaní a prepustení) pozerali ako na zlodejov, na základe čoho bol žalobca riaditeľom Vojenskej polície Bratislava dňa 10.10.2007 postavený dočasne mimo službu na dobu troch mesiacov. Pri postavení mimo služby sa musel žalobca od 7:00 hod. ráno do 15:30 hod. poobede zdržiavať v mieste trvalého bydliska,

počas tohto časového obdobia sa musel zdržiavať výhradne doma. Býval v rodinnom dome svojich rodičov v obci G.. Veliteľovi útvaru musel nahlásiť telefónne číslo, na ktorom musel byť zastihnuteľný. Žalobca veliteľovi poskytol telefónne číslo mamy. Žalobca uviedol, že počas troch mesiacov sa dostal do situácie, že bol zo všetkého nervózny, nebol v kontakte s kolegami z dôvodu, že mal trištvrte roka zadržaný telefón (aj ostatní kolegovia vo vzťahu ku ktorým bolo vedené trestné konanie). Žalobca uviedol, že mu bol znížený plat len na 30% z pôvodnej výšky. Po troch mesiacoch bol zavolaný veliteľom do práce za účelom predĺženia dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby na dobu jedného roka, pričom bolo v personálnom rozkaze napísané, že dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby bude trvať do právoplatného skončenia trestného stíhania. Po príchode na pracovisko po troch mesiacoch sa opakovala situácia ako druhý deň po zadržaní, kolegovia boli neprístupní, ťažko ho pozdravili. Počas postavenia mimo službu, keď išiel po čase 15:30 hod. do obchodu ľudia na neho ukazovali, vypytovali sa ho, vyzvedali. Pri rozhovoroch mu uvádzali, že ho videli v správach, v televízii, na internete ako zadržaného a obvineného zo sprenevery 1.000.000,- Sk. Kamaráti, známi si neskôr zo žalobcu začali uťahovať so slovami " kde má ten milión". Žalobca potvrdil skutkové okolnosti v žalobe, že začal viac fajčiť, dostal sa do zlej finančnej situácie. Dodal počas výsluchu, že musel predať osobný automobil. V rozhodnom období mu pomohla rodina a pár dobrých kamarátov, či už finančne, ale aj psychicky. Po uplynutí uvedeného obdobia - dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby bol veliteľom poverený na prevoz a likvidáciu slovenských korún a na naskladnenie novej meny euro. Túto službu vykonával spolu s kolegami aj napriek tomu, že trestné stíhanie nebolo právoplatne skončené, bolo stále vedené, bola im zverená nová mena na prevoz po celom Slovensku. Po prevoze eur mu riaditeľ Vojenskej polície oznámil, že pre žalobcu nemá miesto na Vojenskej polícii vzhľadom na to, že je voči žalobcovi vedené trestné stíhanie, žalobca bol vyčlenený z Vojenskej polície do personálnej zálohy Ozbrojených síl SR. Dňa 1.2.2009 sa hlásil na útvare v Nitre. Žalobca vo výpovedi uviedol, že po zvážení všetkých skutkových okolností opustil armádu na vlastnú žiadosť. Po ukončení služobného pomeru trestné konanie voči osobe žalobcu bolo naďalej vedené. Žalobca uviedol, že bol určitú dobu evidovaný na Úrade práce, pričom bolo veľmi ťažké nájsť si prácu. Pri každom pohovore s možným budúcim zamestnávateľom žalobca uviedol, že je voči jeho osobe vedené trestné stíhanie. (Poznámka súdu, aj keď sa na tento fakt žiaden zo zamestnávateľov nepýtal - odpoveď žalobcu na položenú otázku poverenou zástupkyňou žalovanej). Po určitom čase si žalobca našiel prácu za minimálnu mzdu v jednej firme, v mieste trvalého bydliska. V tomto čase bolo nariadené ďalšie pojednávanie v trestnej veci a opäť všetky televízie, novinári sa začali o trestnú vec zaujímať. Redaktori televízií, novinári stáli pred pojednávacou miestnosťou a zaznamenávali dianie v pojednávacej miestnosti a pred pojednávacou miestnosťou, boli odvysielané správy a publikované články. Tento scenár sa opakoval takmer pri každom nasledujúcom pojednávaní po roku 2009. Žalobca uviedol, že po týchto skúsenostiach sa mu opäť vynorili opätovné spomienky, nespavosť, fajčenie, znova sa obnovila situácia v dedine, znova na neho spoluobčania ukazovali prstom. Žalobca v závere výpovede na položené otázky uviedol, že jeho rodina je známa v obci G.Á.. Otec žalobcu a mama majú veľa známych, vzhľadom na to, že otec žalobcu v obci G. žije od narodenia, od roku 1960. Vo vzťahu k pracovným vzťahom s kolegami na pracovisku do jeho zadržania žalobca uviedol, že so žiadnym kolegom nemal negatívny vzťah, mali nadštandardné vzťahy. Aktuálne si zavolá tak s piatimi ľuďmi z celej Vojenskej polície, po skončení kauzy a celého trestného stíhania ich vzťahy ochladli.

30/ Súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 21.2.2018 vykonal dokazovanie výsluchom svedkov S. M., S. V. a V. K.. Svedkyňa S. M. matka žalobcu vo svojej svedeckej výpovedi uviedla, že žalobca po ukončení základnej vojenskej služby nastúpil na Ministerstvo obrany SR z dôvodu, že celý život túžil robiť policajta. Svedkyňa uviedla, že bola rada, že žalobca, jej syn, išiel v šľapajách jej otca, ktorý bol tiež policajt. Svedkyňa uviedla, že žalobcovi sa splnil jeho detský sen, vykonával prácu policajta, ktorú vykonával na sto percent. Jeho práca sa mu stala koníčkom. Keď sa dozvedela svedkyňa, že jej syn sa ocitol v cele predbežného zadržania sa jej aj ostatným príslušníkom rodiny zrútil celý svet. Žalobca bol postavený rok mimo službu, bol doma. Nemohol nikam ísť, musel sa hlásiť svojmu nadriadenému pracovníkovi. Svedkyňa uviedla, že išlo o veľmi ťažké obdobie, dvadsaťštyri hodín denne dávala pozor na žalobcu, aby si niečo neurobil. Svedkyňa uviedla, že po desiatich rokoch trvania trestného stíhania zbavili žalobcu obvinenia, avšak s ublížením na duši, ktoré bolo spôsobené žalobcovi aj najbližším členom jeho rodiny, budú všetci žiť celý život. Svedkyňa uviedla, že sú citlivou rodinou, vedela o charakterových vlastnostiach syna, vedela ako ho dobre vychovala spolu s manželom a nevie si vysvetliť, prečo vo vzťahu k žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie. Svedkyňa v rámci výpovede uviedla, že tridsaťpäť rokov býva spolu s rodinou v G., žalobca spolu s bratom sa tam narodili. V G. majú veľa známych. V čase vedenia trestného stíhania žalobca býval v spoločnej domácnosti spolu so svedkyňou, jej manželom - otcom žalobcu. Svedkyňa uviedla, že žalobca od nich ako od rodičov

potreboval aj finančnú výpomoc, doplatili mu cenu lízingu za motorové vozidlo, nežiadali od žalobcu žiaden príspevok na bývanie. Až keď začal robiť, tak z výplaty im prispieval na vedenie domácnosti. Svedkyňa uviedla, že žalobcu ihneď po skončení služobného pomeru zamestnal jeho kamarát S.. V. v betonárke, no približne po roku z dôvodu finančných problémov S.. V. ukončil pracovný pomer so žalobcom a žalobca bol pol roka nezamestnaný. Následne si našiel prácu a vozil opatrovateľky do Nemecka a Rakúska a od 1.10.2014 je zamestnaný vo firme, kde pracuje doposiaľ. Svedkyňa uviedla, že uvedenú prácu mu pomohol zohnať otec, do zamestnania bol prijatý aj napriek upozorneniu o vedení trestného stíhania voči jeho osobe. Svedkyňa ďalej uviedla, že došlo k zmene správania sa žalobcu potom ako bol obvinený, celé dni bol doma, upadol do depresie, hovoril jej, že odíde, že celú situáciu nevydrží. Najhoršie pre svedkyňu bolo, keď jej syn povedal ,,mami pomôžte mi", z jej strany sa žalobcovi pomôcť nedalo, pomáhali mu len tým, že sa oňho starali. Svedkyňa prežívala ťažké chvíle v časoch, keď žalobca nebral telefón, bála sa o jeho život. Svedkyňa uviedla, že jeho kamarát S.. V. mu v rozhodnom období veľmi pomohol, často so žalobcom rozprával a keď išli von dával naňho pozor. Pred vznesením obvinenia žalobca žil spoločenských životom a mal veľa známych, avšak po vznesení obvinenia sa jeho sociálne väzby veľmi zmenili. Po vznesení obvinenia zopár známych, resp. kamarátov žalobcovi nadávali, že je zlodej. Niektorí známi sa z celej situácie tešili.

31/ Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie aj výsluchom svedka S.. V., ktorý uviedol, že so žalobcom sa pozná od detstva, bývajú v jednej obci. Pozná aj rodičov žalobcu, ide o známu rodinu v G.. O trestnom stíhaní žalobcu sa svedok dozvedel z rozprávania ľudí v obci, dozvedel sa o jeho stíhaní aj z televízneho vysielania. V čase začatia trestného stíhania nebol so žalobcom v každodennom kontakte. Pred vznesením obvinenia svedok uviedol, že so žalobcom spolu športoval, stretávali sa cez víkend a chodievali na ryby. Svedok uviedol, že žalobca a aj ostatní členovia jeho rodiny sú slušní ľudia a žalobcu charakterizoval ako slušného človeka, ktorý ak mohol, vždy bol ochotný pomôcť. Svedok uviedol, že po začatí trestného stíhania sa žalobca úplne zmenil, bol zničený, stala sa z neho ,,troska". Svedok ako kamarát sa mu snažil pomôcť, no nebolo to jednoduché. Svedok uviedol, že žalobca prišiel o prácu, o osobe žalobcu sa rozprávalo v G. (obec, v ktorej svedok a žalobca bývajú od narodenia). Svedok uviedol, že naštrbili sa aj vzťahy v obci G., niektorí ľudia prestali so žalobcom komunikovať. Tí, čo chápali celú situáciu so žalobcom komunikovali naďalej, ale ľudia, čo situáciu nechápali, tak sa vo vzťahu k žalobcovi zmenili. Svedok uviedol, že sa snažil žalobcu prehovoriť, aby začal opäť športovať, volal ho na futbal, tenis. Svedok uviedol, že žalobca je veľmi citlivým človekom, celú situáciu veľmi zle znášal a pri rozhovoroch mu bolo hneď do plaču. Svedok uviedol, že žalobca nemal náladu ani stretávať sa s ďalšími priateľmi, nemal náladu na žiadnu zábavu. Svedok uviedol, že mali vytvorený okruh kamarátov medzi ktorých patril aj žalobca, spoločne oslavovali narodeniny, no žalobca sa týmto oslavám začal vyhýbať. Svedok uviedol, že žalobca mal veľa známych a v G. sa každý s každým pozná. V G. spolu so žalobcom hral futbal za obec a aj z tohto dôvodu svedka aj žalobcu každý pozná. Po vznesení obvinenia sa žalobcovi prudko znížil okruh známych a blízkych, ľudia sa mu snažili vyhýbať. Obyvatelia obce sa o situácii žalobcu dozvedeli z rozprávania, ako aj z médií, keď zaznela nejaká informácia o trestnom stíhaní v televízii, tak sa ľudia opäť o situácii vo vzťahu k žalobcovi začali rozprávať. Svedok uviedol, že žalobca nemal jednoduché nájsť si prácu v okolí, žalobca však mu ponúkol pracovné miesto šoféra na nákladnom aute. Žalobca však mal ambície nájsť si lepšiu prácu, ako byť šoférom. Žalobca vo firme svedka pracoval približne tri alebo štyri roky (poznámka súdu rozpor s výpoveďou svedkyne p. M.). Pracovný pomer bol ukončený z dôvodu, že žalobca išiel do iného zamestnania a v rozhodnom období svedok znižoval počet zamestnancov.

32/ Súd vykonal dokazovanie výsluchom svedka V. K., ktorý bol kolegom žalobcu, pracoval ako inšpektor Vojenskej polície v Bratislave. So žalobcom sa pozná približne od roku 1999. Svedok uviedol, že žalobca na Vojenskú políciu nastúpil ako mladý, ambiciózny, ctižiadostivý človek a svoju kariéru videl ako vojenský policajt. Svedok uviedol, že žalobca už v roku 1999, kedy sa spoznali, mu rozprával o jeho zámere stať sa policajtom aj napriek tomu, že mu svedok vysvetľoval všetky nástrahy tejto práce. Svedok uviedol vo výpovedi, že práca žalobcu napĺňala. Bol to jeho sen, ktorý sa mu uskutočnil. Svedok služobne takmer každý deň so žalobcom spolupracoval, svedok taktiež uviedol, že vo všeobecnosti mali ako kolegovia dobré vzťahy. Na dopravnej vojenskej polícií, kde spolu so žalobcom pracoval, svedok uviedol, že mali takmer rodinné vzťahy. Pred začatím trestného stíhania sa žalobca zúčastňoval spoločných stretnutí v súvislosti s výkonom práce, ale stretávali sa aj v súkromí. Svedok vo vzťahu k trestnému stíhaniu uviedol, že podľa neho išlo o vykonštruovanú kauzu, ktorá zasiahla zásadným spôsobom do života žalobcu. Žalobca sa zásadne zmenil po vznesení obvinenia, stal sa preľaknutým, utiahnutým človekom, ktorý nerozumel, čo sa stalo a prečo sa to stalo. Žalobca prestal veriť ľuďom. Svedok uviedol, že vzťahy na oddelení vojenskej dopravnej polície sa medzi kolegami zásadne nezmenili, nakoľko boli všetci zahrnutý v kauze ,,nafta benzín", avšak zmenil sa aj prístup ostatných kolegov z vojenskej

polície, ktorí sa k nim všetkým správali odmerane, bojazlivo, nechceli prísť s nimi do kontaktu a zo strany nadriadených boli neustále zastrašovaní. Svedok sa však nevedel vyjadriť ku skutočnosti, prečo bol žalobca pridelený personálnym rozkazom prevážať novozavedenú menu euro. Svedok vo vzťahu k preveleniu žalobcu z Útvaru vojenskej polície uviedol, že podľa jeho názoru dôvodom bolo potrestať žalobcu za to, že poukázal na nezákonné konanie nadriadených na Útvare vojenskej polície v Bratislave.
33/ Z titulu náhrady nemajetkovej ujmy priznal súd žalobcovi sumu 33 000 € a to s ohľadom na rozsah negatívneho dopadu trestného stíhania na osobu žalobcu. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že trestné stíhanie vedené voči osobe žalobcu zasiahlo do jeho osobnostných práv, znížila jeho dôstojnosť v spoločnosti, malo negatívny dopad na súkromný život žalobcu, na jeho pracovné uplatnenie, pričom priznaná suma je adekvátna následkom trestného stíhania, ktoré žalobca utrpel nielen počas vedenia trestného stíhania, ale aj určitý čas po jeho ukončení. Súd vzal do úvahy, že žalobca ťažko znášal začatie a vedenie trestného stíhania voči jeho osobe zvlášť, keď prácu príslušníka polície mal vysnívanú už ako mladý chlapec a ktorú si vykonával obzvlášť svedomito, vzhľadom na udelené disciplinárne odmeny udeľované mu počas celého výkonu jeho služby, ako aj na obsah hodnotení nadriadenými. Žalobca veľmi ťažko znášal, keď bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby ako aj tú skutočnosť, že síce, keď nastúpil znovu do služby na vojenskej polícii, kde slúžil približne dva mesiace, bol zaradený k eskorte pri prevážaní novej meny euro, avšak následne bol premiestnený mimo útvary vojenskej polície. Na minimum sa obmedzili vzťahy medzi žalobcom a kolegami. Aj neprimeraná dĺžka trestného konania zasiahla jednak do pracovnej aktivity žalobcu, ako do osobnostnej sféry žalobcu, čo vyplýva z obsahu jeho výpovede súdom uvedenej v bode 21.1. odôvodnenia rozsudku, celé trestné konanie voči žalobcovi trvalo neprimerane dlho, v prípravnom konaní 2 roky a 3 mesiace, v konaní pred súdom 4 roky a 4 mesiace. Žalobca bol dňa 02.03.2009 prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. Po medializovanom zadržaní bol žalobca nielenže postavený dočasne mimo výkonu štátnej služby, neskôr zo služobného pomeru tak ako súd uviedol vyššie, prepustený, ale táto medializácia v laickej verejnosti, v rozpore s princípom prezumpcie neviny, vyvolávala dojem, že všetci tí, ktorí boli zadržaní, resp. následne obvinení "okrádali" štát "kšeftovaním" s pohonnými látkami. Tak ako uviedol samotný žalobca vo výpovedi nielen samotné obvinenie zo závažných trestných činov, ale aj medializácia celého trestného prípadu spôsobili, že bývalí kolegovia sa začali žalobcovi vyhýbať, tak isto spoluobčania v meste G.. Žalobca, tak ako uviedol vo výpovedi, ako aj uviedla jeho matka, sa uzavrel do seba nevychádzal z domu ani mimo čas určený personálnymi rozkazmi a prestal chodiť do spoločnosti. Žalobca pociťoval beznádej a neistotu, ocitol sa v hmotnej núdzi, nevedel si nájsť adekvátne zamestnanie, rozišiel sa s priateľkou a aj rodina a priatelia veľmi ťažko znášali zmenu osobnosti žalobcu, ktorému sa celkovo zmenilo správanie, viď výpovede svedkov v bodoch 21.2. až 21.5. odôvodnenia rozsudku. Priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch neporušuje princíp primeranosti k iným odškodneniam, zohľadňuje osobitosť daného prípadu, nevytvára priestor na obohatenie sa žalobcu, ale znamená preňho spravodlivé zadosťučinenie, pretože je primeraná intenzite ujmy danej dĺžkou trvania zásahu v oblasti profesijnej, rodinnej a spoločenskej s prihliadnutím na osobu žalobcu, jeho doterajší život, závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo.
34/ Súd žalobcovi priznal nárok na náhradu škody v sume 4 063,23 €, spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne odo dňa 2.1.2015 do zaplatenia, keďže žalovaná sa splnením peňažného nároku dostala dňom 2.1.2015 do omeškania, ktorý deň je deň nasledujúcim po uplynutí lehoty žalovanej na predbežné prerokovanie nároku. Vo vzťahu k uplatnenému ročnému úroku z omeškania uplatneného žalobcom, aj z nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, tak tento nárok súd žalobcovi nepriznal z dôvodu, že nárok na priznanie ročného úroku z omeškania zo žalovanej sumy, ktorej náhrady sa žalobca domáha titulom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy mu vznikne až po tom, čo mu žalovaná priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nezaplatí v lehote na plnenie určenej súdom v právoplatnom rozhodnutí. Súd v tomto kontexte poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.3.2012 sp. zn. 6CD o 185/2001, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej doby splnenia sa dlžník dostáva do omeškania.
35/ Súd s poukazom na obsah zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu skúmal podmienky vzniku zodpovednosti žalovanej na vznik nároku na strane žalobcu titulom uplatneného nároku ušlého zisku, ktorého náhrady sa voči žalovanej domáhal z dôvodu, že bol prepustený zo služobného pomeru policajta, z dôvodu vedenia trestného stíhania. V tejto časti žalobu o náhradu ušlého zisku a príspevku na bývanie v celkovej sume 34 029,66 € spolu s príslušenstvom zamietol, keďže tento nárok žalobcu nevznikol v priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania a s vydaním uznesenia o vznesení obvinenia. Žalobca bol dňa 2.3.2009 prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. V

súvislosti s nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní si uplatnil nárok na náhradu ušlého zisku medzi jeho posledným známym platom vojenského policajta a výškou príjmov miezd, alebo podpôr v nezamestnanosti za obdobie od 3.3.2009 do 30.9.2013, ako aj príspevok na bývanie. Keďže nebola naplnená podmienka vzniku zodpovednosti štátu za vznik uplatneného nároku a to príčinná súvislosť medzi vznikom uplatneného nároku a nezákonným rozhodnutím a taktiež nebola splnená podmienka zodpovednosti žalovanej za vznik tejto škody, súd nemohol tento nárok žalobcovi voči žalovanej priznať. Podmienky vzniku zodpovednosti štátu za vznik škody, ako aj ušlého zisku musia byť splnené kumulatívne, nestačí splnenie iba niektorej z nich. Súd pri svojom rozhodnutí bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení, keď odvolací súdu poukazujúc na ustálenú rozhodovaciu prax súdov prezentovanú rozhodnutiami odvolacím súdom v uznesení uvedenými, ktorá vychádza zo záveru, že trestné konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru sú dve odlišné konania zverené zákonmi odlišným orgánom, upravené odlišnými právnymi predpismi. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijaté personálne opatrenie - prepustenie zo služobného pomeru. Súd teda konštatuje, že náhrada mzdy po prepustení žalobcu zo služobného pomeru a náhrada príspevku na bývanie nie sú v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, ale v príčinnej súvislosti s Personálnym rozkazom riaditeľa personálneho úradu č. 1007 z 17.2.2009. Prepustenie profesionálneho vojaka zo služobného pomeru profesionálneho vojaka sa považuje za personálne opatrenie, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Súd taktiež poukazuje už na citovaný nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 754/2016 zo dňa 27.1.2017, ktorý v rozhodnutí taktiež ako odvolací súd poukázal na skorší nález v skutkovo obdobnej veci, v náleze sp. zn. IV. ÚS 296/2014 zo 6. mája 2015 s rovnakým záverom, ktorý vyslovil odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí.

36/ O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 218 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 a žalobcovi vo vzťahu k žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 4,26 %, keďže v koní mal žalobca úspech v tomto pomere. Žalobca mal v spore úspech v časti náhrady škody a nemajetkovej ujmy, čo zodpovedá rozsahu 52,13 % a žalovaná bola úspešná v časti náhrady ušlého zisku, nakoľko súd žalobu v tejto časti zamietol a úspech žalovanej bol v rozsahu 47,87 %. S poukazom na uvedené žalobca mal voči žalovanej v spore celkový úspech v rozsahu 4,26 % (52,13%-47,87%). O výške náhrady trov konania súd rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

37/ Uvedený rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná, a to v časti, v ktorej súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33.000 € v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku (ako aj tzv. závislý výrok o trovách konania), z dôvodu, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a z dôvodu, že rozhodnutie súdu v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

38/ Vo vzťahu k priznanej nemajetkovej ujme vo výške 33.000 € má žalovaná za to, že podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. sa výška nemajetkovej ujmy určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by trestné konanie vyvolalo tak intenzívny a závažný zásah do osobnej integrity žalobcu, jeho súkromného a pracovného života, rodinných vzťahov, či spoločenského postavenia, ktorý by odôvodňoval neprimerane vysokú výšku priznanej nemajetkovej ujmy. Žalovaná v tejto súvislosti poukazovala na výsluch svedkyne S. M. (matky žalobcu), ktorá uviedla, že po skončení služobného pomeru sa žalobca zamestnal u jeho kamaráta v betonárke. Následne si našiel prácu a vozil opatrovateľky do Nemecka a Rakúska a od 1. 10. 2014 je zamestnaný vo firme, kde pracuje doposiaľ. Uvedenú prácu žalobcovi pomohol zohnať jeho otec a do zamestnania bol prijatý aj napriek upozorneniu o vedení trestného stíhania voči jeho osobe. Aj ďalší vypočutí svedkovia - najmä rodinní príslušníci a priatelia žalobcu zhodne uvádzali, že žalobca zmenil svoje správanie v negatívnom zmysle, ale príčinou zmeny bola najmä pozornosť spoluobčanov a známych, ktorí sa o celej „záležitosti“ dozvedali z médií Vykonaným dokazovaním nebolo objektivizované ani tvrdenie žalobcu, že trestné stíhanie malo výrazne negatívny dopad na jeho súkromný život a poškodilo jeho meno v mieste bydliska. Žalobca ničím nepodložil závažný dopad trestného stíhania na kvalitu jeho vzťahov s najbližšími rodinnými príslušníkmi, ani reakcie okolia v podobe vyhýbania sa jeho osobe zo strany spoluobčanov v obci G..

39/ Žalovaná ďalej nesúhlasila ani s tvrdením súdu prvej inštancie o dôvodnosti a primeranosti priznanej výšky nemajetkovej ujmy z dôvodu prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, nakoľko podľa vlastného vyjadrenia žalobcu bol jeho služobný pomer ukončený na jeho vlastnú žiadosť. V Personálnom rozkaze č. 1007 zo dňa 17. 2. 2009 sa v odôvodnení uvádza, že menovaný požiadal

o skončenie služobného pomeru profesionálneho vojaka pred uplynutím doby výsluhy v hodnosti. Potom ale žalovanú nemožno viniť a brať na zodpovednosť za to, že sám žalobca ukončil pracovný pomer služobného vojaka na vlastnú žiadosť. Ak bolo ukončenie služobného pomeru z pohľadu žalobcu sporné, mohol a mal sa domáhať jeho preskúmania v správnom súdnictve, čo ale neurobil. Vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax, na ktorú vo svojom rozhodnutí poukázal aj súd prvej inštancie, totiž, že trestné konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru sú dve odlišné konania zverené zákonmi odlišným orgánom, upravené odlišnými právnymi predpismi, a že otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijaté personálne opatrenie - prepustenie zo služobného pomeru, nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie primeranosť výšky priznanej nemajetkovej ujmy odôvodňoval o. i. tiež prepustením žalobcu zo služobného pomeru.

40/ Súd prvej inštancie primeranosť priznanej nemajetkovej ujmy odôvodňoval o. i. aj tým, že priznaná suma je adekvátna následkom trestného stíhania, ktoré žalobca utrpel nielen počas vedenia trestného stíhania, ale aj určitý čas po jeho ukončení. Takéto tvrdenie súdu ale nemá oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, nakoľko pretrvávanie negatívnych následkov trestného stíhania po jeho ukončení nebolo v konaní preukázané. Pokiaľ ide o údajnú medializáciu, ktorá je opakovane spomínaná vo svedeckých výpovediach, tak žalovaná nemôže niesť zodpovednosť za informácie uverejnené treťou osobou. Naviac žalobca mal možnosť brániť sa proti takémuto zásahu v zmysle zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve (tlačový zákon) a v súlade s Občianskym zákonníkom. Pokiaľ ide o dĺžku trestného stíhania v trvaní viac než 6 a pol roka, tak obžaloba na Okresný súd Bratislava I v predmetnej veci bola prokuratúrou podaná dňa 20. 1. 2010, pričom žalobca bol spod obžaloby oslobodený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7 tv 1/2010 zo dňa 24. 4. 2013. Po podaní obžaloby tak konanie na súde trvalo 3 roky, pričom dĺžku konania nemohla žalovaná ovplyvniť. Na dĺžku konania mala vplyv skutočnosť, že konanie bolo vedené nielen voči žalobcovi, ale že v predmetnej veci bolo obvinených viacero osôb.

41/ V zmysle § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. „výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Týmto osobitným predpisom je zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zákona č. 79/2008 Z.z., ktorý rozsah odškodnenia upravuje vo svojich ustanoveniach § 5 až § 7. Podľa § 6 tohto osobitného zákona celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, čo predstavuje sumu 31.150 €. Najvyšší súd SR judikoval vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo 100/2017 zo dňa 17. 10. 2018, že „určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z.z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obete trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESĽP. Najvyšší súd SR tiež konštatoval vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/19/2018 „zákonom č. 412/2012 Z. z. bol stanovený maximálny limit výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Na záveroch najvyššieho súdu o povinnosti všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a ESĽP, ku ktorým dospel najvyšší súd skôr už v rozhodnutiach, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 58/1969 Zb., nezmenili neskôr nič ani zákon č. 517/2008 Z.z., ani zákon č. 412/2012 Z.z. Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zák. č. 412/2012 Z.z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obete trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESĽP. ESĽP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaní za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Iltalheti a Karhuvaara v. Fínsko).“

42/ Z vyššie uvedených dôvodov nemožno pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy aplikovať zásadu zákazu retroaktivity a výšku nemajetkovej ujmy posudzovať podľa právnych noriem platných a účinných v čase, kedy došlo ku skutkovým okolnostiam zakladajúcim nárok na náhradu škody voči štátu, pričom na túto skutočnosť žalovaná poukazovala už v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaná rovnako poukazovala na § 5 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, v ktorom sa ako rozsah odškodnenia uvádza, že poškodený trestným činom znásilnenia alebo sexuálneho zneužívania má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume

10 násobku minimálnej mzdy, čo znamená značný nepomer k priznanej nemajetkovej ujme vo výške 33.000 € žalobcovi.
43/ Žalovaná považuje sumu 33.000 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy za neprimerane vysokú; svoj názor podporil poukazom na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co 141/2019 - 347 zo dňa 26. 5. 2020, ktorým odvolací súd priznal nemajetkovú ujmu vo výške 5.000 €. V predmetnej veci bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin sprenevery a porušovania služobných povinností v spolupáchateľstve uznesením Prezídia PZ Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania Bratislava ČVS : PPZ-59BOK-B-2007 zo dňa 22. 11. 2007 a tento bol oslobodený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7Tv 1/2010 zo dňa 24. 4. 2014, pričom ide o spolupáchateľa žalobcu Jána Abraháma, ktorému bolo spoločným uznesením sp. zn. ČVS : PPZ-59BOK-B-2007 zo dňa 22. 11. 2007 vznesené obvinenie a rovnako boli tým istým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I oslobodení spod obžaloby. Žalovaná tiež poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 127/2018 - 240 zo dňa 7. 11. 2018, ktorým odvolací súd žalobcovi priznal nemajetkovú ujmu vo výške 5.000 €, pričom v predmetnej veci bol žalobcom rovnako spoluobvinený žalobcu Z.na M., ktorému bolo spoločným uznesením sp. zn. ČVS : PPZ-59BOK-B-2007 zo dňa 22. 11. 2007 vznesené obvinenie a rovnako boli tým istým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7Tv 1/2010 zo dňa 24. 4. 2014 oslobodení spod obžaloby.
44/ Žalovaná vzhľadom na princíp predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia, podľa ktorého účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje právnu istotu a jej dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva. Žalovaná je názoru, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by trestným stíhaním žalobcu bolo do jeho osobnej integrity, súkromného, pracovného života, rodinných vzťahov, či spoločenského postavenia zasiahnuté v tak intenzívnej miere, ktorá by odôvodňovala neprimerane vysokú výšku priznanej nemajetkovej ujmy, pričom zásah trestného stíhania vo vzťahu k obvinenému nebol v žiadnej sfére jeho života výrazne intenzívnejší, než zásah totožného trestného stíhania v prípade jeho spoluobvinených, vo vzťahu ku ktorým bola odvolacím súdom priznaná nemajetková ujma vo výške 5.000 € spomínanými rozsudkami. Žalovaná navrhovala, aby odvolací súd v napadnutej časti, ktorou priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33.000 € zmenil a priznal žalobcovi nižšiu výšku nemajetkovej ujmy.
45/ Na odvolanie žalovanej podal žalobca písomné vyjadrenie (č.l. 369 a nasl. spisu), v ktorom navrhoval odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o priznaní nemajetkovej ujmy ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že súd prvej inštancie (v napadnutej časti) v dostatočnej miere zistil skutkový stav a vykonaným dokazovaním dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Podotkol, že aj z výpovede svedka S. V. je zrejmé, že práca, ktorú ponúkol žalobcovi nebola adekvátna jeho vzdelaniu a schopnostiam. Zo skutočnosti, že niekto prijme aj menej kvalifikovanú prácu z dôvodu, aby mohol uspokojovať svoje základné životné potreby a „nesedieť doma“, nemožno vyvodzovať, že trestným stíhaním nedošlo k závažnému zásahu v spoločenskom a pracovnom uplatnení. Ako žalobca uviedol už vo svojom skoršom odvolaní (voči v poradí prvému rozsudku súdu prvej inštancie), trestné stíhanie, ktoré napokon vyústi do oslobodzujúceho rozsudku, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv (nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 568/2017 zo dňa 20. 12. 2017). Prevažná väčšina trestných stíhaní prebieha bez akejkoľvek zmienky na verejnosti, o to je nutné posudzovať zásah do osobnej sféry žalobcu aj v kontexte mediálnych výstupov o veci a tým aj reakcií jeho bezprostredného okolia. Ústavný súd ČR prezentoval vo svojich viacerých rozhodnutiach, podľa ktorého každé trestné stíhanie predstavuje významný zásah do osobného života trestne stíhanej osoby a negatívne sa dotýka jej cti a dobrej povesti. O to viac to platí v prípadoch mediálne sledovaných, v ktorých je trestne stíhaný vystavený nielen reakciám bezprostredného okolia, ale je vydaný napospas hodnoteniu množstva svojich spoluobčanov. Zásah je o to intenzívnejší, ak sa následne preukáže, že sa skutok - ako v prípade žalobcu - nestal.
46/ K dĺžke konania, ktorá bola podľa súdu prvej inštancie jedným z kritérií pre určenie výšky nemajetkovej ujmy a ktorú podľa žalovanej prokuratúra nemôže ovplyvniť, žalobca uviedol, že v zmysle rozhodnutí najvyšších súdnych autorít žalovaná (štát) zodpovedá za celkovú dĺžku trestného stíhania. Generálna prokuratúra SR v zmysle § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z.z. koná v mene žalovanej v konaniach o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a tejto zodpovednosti sa štát nemôže zbaviť s poukazom na skutočnosť, že konanie nemohla ovplyvniť. Navyše prokurátor ako žalobca v trestnom konaní disponuje v konaní pred súdom možnosťami (hoci limitovanými) ovplyvniť dĺžku konania, napr. vo forme podania žiadosti o nariadenie hlavného pojednávania či sťažnosti na prieťahy v konaní predsedovi súdu. Ani jedna z týchto možností nebodla zo strany prokuratúry využitá (na

rozdiel od právneho zástupcu žalobcu) a naviac hlavné pojednávanie nariadené na deň 9. 8. 2012 bolo odročené z dôvodu neprítomnosti prokurátora (čo vyplýva aj z príslušnej zápisnice oboznámenej v rámci dokazovania v tomto konaní).
47/ Podľa žalobcu určenie maximálnej hranice nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z., pri absencii prechodných ustanovení v zákone č. 412/2012 Z.z., sa nemôže vzťahovať na právne vzťahy založené pred 1. 1. 2013, lebo by išlo o pravú retroaktivitu. Zákaz (pravej) retroaktivity je pritom znakom právneho štátu. Napriek rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR uvedených na str. 5 odvolania (ktoré však neprešli testom ústavnosti v konaniach pred Ústavným súdom SR), považuje žalobca výklad súdu prvej inštancie - podľa ktorého limitáciu výšky nemajetkovej ujmy nemožno aplikovať na prípady, kedy (nezákonné) uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané pred 1. 1. 2013 - za ústavne konformný. Obdobný právny názor zastáva tak Ústavný súd SR v náleze č.k. III. ÚS 754/2016 - 42 zo dňa 24. 1. 2017, ako aj v uznesení č.k. III. ÚS 432/2020 - 11 zo dňa 12. 11. 2020, ale aj Najvyšší súd SR v uzneseniach sp. zn. 7Cdo/262/2015 zo dňa 16. 3. 2016 a sp. zn. 4Cdo/48/2017 zo dňa 30. 7. 2019.
48/ V súvislosti s namietanou primeranosťou výšky nemajetkovej ujmy žalovaná poukazuje aj na údajne obdobné konania vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6Co/127/2018 a sp. zn. 8Co/141/2019. V oboch vyššie uvedených prípadoch sa žalobcovia domáhali náhrady nemajetkovej ujmy iba vo výške 5.000 €, ktorá im bola rozsudkami odvolacieho súdu priznaná, t.j. bol im priznaný nárok vo výške 100 % z toho, čoho sa podanými žalobami domáhali. Navyše vo veci sp. zn. 8Co/141/2019 žalobca - na rozdiel od žalobcu v tomto konaní - ničím nepodložil závažný dopad trestného stíhania na kvalitu jeho vzťahov s jeho najbližšími príbuznými a ani reakcie okolia v podobe posmeškov a nevhodných pripomienok. Obdobne žalobca vo veci sp. zn. 6Co/127/2018 na rozdiel od žalobcu v tomto konaní, sa zameral na dokazovanie najmä negatívnych dopadov v profesijnej oblasti. Bez zhodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania v tej - ktorej veci a osobitných okolností prípadu, nemožno len automaticky porovnávať výšky priznaných nárokov nemajetkovej ujmy. Pri zvažovaní primeranosti výšky peňažnej náhrady opätovne poukazujeme na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 754/2016, v zmysle záverov ktorého nemožno považovať za neprimerané odškodnenie trestného stíhania sumou 620 € za mesiac trestného stíhania. Predmetný nález sa tiež týkal poškodeného, ktorý bol pôvodne príslušníkom bezpečnostných zborov, bol obvinený zo zločinu s obdobnou trestnou sadzbou ako žalobca, aj jeho prípad bol celoštátne medializovaný a obdobne preukázal vážny zásah trestného stíhania do osobného a profesného života.
49/ Na vyjadrenie žalobcu podala žalovaná odvolaciu repliku (č.l. 389, 390 spisu), v ktorej uviedla k výpovedi svedka S. V., že služobný pomer žalobcu bol ukončený na jeho vlastnú žiadosť. V Personálnom rozkaze č. 1007 zo dňa 17. 2. 2009 sa uvádza, že menovaný požiadal o skončenie služobného pomeru profesionálneho vojaka pred uplynutím doby výsluhy v hodnosti. Žalovanú preto nemožno viniť a brať na zodpovednosť za to, že žalobca sám ukončil pracovný pomer služobného vojaka na vlastnú žiadosť. Ak bolo ukončenie pracovného pomeru podľa žalobcu sporné, nič mu nebránilo domáhať sa jeho preskúmania v správnom súdnictve, čo však žalobca neurobil. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti preto nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijaté personálne opatrenie - prepustenie zo služobného pomeru. Nemožno preto v danom prípade argumentovať stratou zamestnania, či menej kvalifikovanou prácou, nakoľko ukončenie služobného pomeru nebolo spôsobené v súvislosti s konaním pred orgánmi činnými v trestnom konaní, ale služobný pomer bol ukončený na vlastnú žiadosť žalobcu.
50/ Žalovaná trvala na tom, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by trestné konanie vyvolalo tak intenzívny a závažný zásah do osobnej integrity žalobcu, jeho súkromného a pracovného života, rodinných vzťahov či spoločenského postavenia, ktorý by odôvodňoval neprimerane vysokú výšku priznanej nemajetkovej ujmy. Vykonanými dôkazmi nebolo tiež objektivizované ani tvrdenie žalobcu, že trestné stíhanie malo výrazne negatívny dopad na jeho súkromný život a poškodilo jeho meno v mieste bydliska. Žalobca ničím nepodložil závažný dopad trestného stíhania na kvalitu jeho vzťahov s najbližšími rodinnými príslušníkmi, ani reakcie okolia v podobe vyhýbania sa jeho osobe zo strany spoluobčanov v obci G.. Povinnosťou poškodeného je pritom preukázať, že mu vznikla ujma, ako aj intenzitu zásahu. Predmetom dokazovania je vždy posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo závažnú. Žalovaná dodala, že v obdobnej veci bol poškodený na rozdiel od žalobcu stíhaný väzobne, dostal srdcový kolaps, jeho väzobné stíhanie malo za následok rozpad manželstva a manželka siahla po alkohole. Uvedený zásah do života poškodeného bol diametrálne odlišný.
51/ Na odvolaciu repliku podal žalobca odvolaciu dupliku (č.l. 393 a nasl. spisu), v ktorej uviedol, že ukončenie služobného pomeru žalobcu v r. 2009 je nutné posudzovať aj s ohľadom na okolnosti, ktoré tomuto ukončeniu - na vlastnú žiadosť žalobcu, čo žalobca nepopiera - predchádzalo. Predovšetkým z personálnych rozkazov je zrejmé, že prepusteniu žalobcu z ozbrojených síl predchádzalo preradenie žalobcu z vojenskej polície (pôsobnosť Ministerstva obrany SR) VÚ Nitra (Ozbrojené sily SR) a do

personálnej zálohy, ktoré - aj vzhľadom na prevoz novozavedenej meny euro - bolo zjavne účelovým preradením bez ohľadu na to, či sa žalobca týmto personálnym rozkazom bránil žalobou v správnom konaní. Navyše personálny rozkaz č. 407 zo dňa 9. 10. 2008, ktorým bolo dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby žalobcu skončené, bol rozhodnutím krajského súdu neskôr zrušený pre nezákonnosť (personálny rozkaz aj uznesenie sú súčasťou spisu). Ak by nedošlo k vydaniu tohto nulitného aktu, nedošlo by ani k vyčleneniu žalobcu spod pôsobnosti Ministerstva obrany SR a ani k preradeniu žalobcu do zálohy pre dočasne nezaradených vojakov. Z výpovedi žalobcu súčasne vyplýva, že na VÚ Nitra - kde bol z vojenskej polície preradený - nemali žiadnu predstavu, akým spôsobom a v akej funkcii tu bude pôsobiť, naviac bol preradený na pôsobisko nepomerne vzdialenejšie od miesta trvalého bydliska. Trestné stíhanie (ako bolo dokázané v konaní) zjavne prerušilo jeho sľubnú kariéru na vojenskej polícii.
52/ Žalobca v súvislosti s námietkou žalovanej o nepreukázanej skutočnosti, že trestné stíhanie malo závažný dopad na súkromný život a poškodenie jeho mena v mieste bydliska, poukázal na obsah výpovedí nielen žalobcu a jeho matky, svedkyne S.. M., ale aj na výpoveď svedka S.. V., ktorý bol nielen zamestnávateľom žalobcu (v určitom čase), ale bol a aj je kamarátom žalobcu, pričom sa svedok narodil, vyrastal a dlhodobo žil v obci G.. Poukazoval na výpoveď svedka S.. V., ktorý vypovedal, že o trestnom stíhaní žalobcu vedel, šírilo sa to dedinou, zmena u žalobcu bola obrovská, bol zničený, bola z neho troska....niektorí ľudia v dedine prestali so žalobcom komunikovať....žalobcovi sa prudko znížil okruh známych a blízkych, ľudia sa mu začali vyhýbať. Žalobca zdôraznil, že z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít plynie, že každé trestné stíhanie zasiahne do osobného a súkromného života stíhanej osoby, ako intenzívne to bolo v žalobcovom prípade preukázal nielen svedeckými výpoveďami, ale aj listinnými dôkazmi, hypertextovými odkazmi na záznamy televízneho vysielania a pod.
53/ Už spomínaný nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 754/2016 v bode 36 uvádza, že nemožno považovať za neadekvátne odškodnenie neväzobného trestného stíhania trvajúceho 52 mesiacov sumou 620 €/mesiac. Zároveň Ústavný súd SR v rovnakom bode odôvodnenia vyššie označeného nálezu uviedol, že nepovažuje za neprimerané odškodnenie väzby vo výške 1.000 € za mesiac jej trvania (väzba trvala v tomto prípade 3 mesiace). Ústavný súd SR tak v predmetnom náleze jednoznačne diferencuje odškodnenie nemajetkovej ujmy za väzobné a neväzobné trestné stíhanie. Žalobca trval na tom, aby odvolací súd napadnutú časť rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správnu. Žiadal tiež priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.
54/ Ďalšie vyjadrenia strany sporu nepodali.
55/ Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu (t.j. v jeho vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania, ako tzv. závislom výroku) podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné.
56/ V danom prípade bol žalobca oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava I vedenej pod sp. zn. 4Pv 676/11 pôvodne bývalej Vojenskej obvodovej prokuratúry Bratislava sp. zn. OPv 385/07. Krajský súd v Trenčíne č.k. 23Tov/2/2014 - 11999 zamietol odvolanie prokurátora proti rozsudku (bývalého) Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7 Tv 1/2010 zo dňa 24. 4. 2013, ktorým bol žalobca na základe ust. § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby. Nesporná bola aj skutočnosť, že sa žalobca listom zo dňa 26. 6. 2014 obrátil na Generálnu prokuratúru SR podľa § 15 zák. č. 514/2003 Z.z. so žiadosťou o predbežné prerokovanie v žalobe uplatneného nároku, titulom nezákonného rozhodnutia; žiadosť bola žalovanej doručená dňa 1. 7. 2014 a lehota na uspokojenie nároku na náhradu škody podľa § 16 ods. 1 zák. č. 5214/2003 Z.z. uplynula márne 1. 1. 2015.
57/ Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal vyčerpávajúcim spôsobom splnením zákonných podmienok na priznanie žalobcom uplatnených nárokov, rovnako tak aj (spočiatku) namietanou otázkou, ktorý štátny orgán je oprávnený v danom konaní zastupovať štát, pričom svoje závery podporil aj odkazom na ustálenú judikatúru (porovnaj bod 17 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Súd prvej inštancie pri posudzovaní uplatnených nárokov aplikoval hmotnoprávnu úpravu a ustálenú judikatúru spôsobom zodpovedajúcim zákonu ako aj presvedčivým odôvodnením; v tomto zmysle nebol daný dôvod, aby sa odvolací súd odchýlil od zásad prezentovaných judikatúrou, na ktorú sa vo svojom rozhodnutí odvolával súd prvej inštancie.
58/ Z obsahu odvolania žalovanej plynie, že toto smerovalo vo veci samej (už len) proti výroku o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi vo výške 33.000 €, ktorú výšku žalovaná považuje za neprimerane vysokú. Prieskum odvolacieho súdu sa tak zameral na posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške priznanej nemajetkovej ujmy s príslušenstvom.
59/ V zmysle čl. 50 ods. 2 Ústavy SR a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, sa považuje za nevinného každý, proti komu sa vedie trestné konanie, kým súd nevysloví právoplatným a odsudzujúcim rozsudkom vinu takejto osoby; v prípade žalobcu takáto situácia nenastala, keďže žalobca bol spod

obžaloby oslobodený. Žalobca bol teda po celý čas nevinný. Vznesenie obvinenia voči osobe v prípade, kedy sa trestné stíhanie neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, je nutné uznesenie o vznesení obvinenia vyhodnotiť ako nezákonné rozhodnutie (nakoľko bolo vedené voči nevinnej osobe). Rozhodujúci je tu výsledok, t.j. že nebolo preukázané, že obvinená osoba spáchala skutok, ktorý sa jej kládol za vinu, resp. že sa tento vôbec stal alebo či je vôbec trestným činom; štát je potom povinný napraviť voči nevinnému následky, ktoré mu boli spôsobené trestným stíhaním a nahradiť mu nielen škodu ale aj prípadnú nemajetkovú ujmu.
60/ Podľa zákona (§ 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.) priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy predpokladá, že súd má preukázanú skutočnosť, že zadosťučinenie podľa § 17 ods. 1 cit. zák. nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, ktoré utrpel žalobca vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti. Nutno zdôrazniť, že v prípade trestného konania, ktoré sa skončilo inak než právoplatným odsúdením, môže ujma vzniknúť už len v dôsledku samotného vedenia trestného konania. Každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhanej osoby, na ktorú sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotná okolnosť trestného stíhania je pre každého obvineného záťažou. Náhrada nemajetkovej ujmy v podstate predstavuje poskytnutie „spravodlivého zadosťučinenia“, aj v podobe peňažnej náhrady za utrpenú nemajetkovú (morálnu) ujmu, ktorá by mala zahŕňať ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, dobrej povesti, v dôsledku morálneho utrpenia napr. v prípade zadržania, väzby, výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, v dôsledku sťaženia spoločenského uplatnenia, či inú preukázateľnú (a tiež preukázanú) nemajetkovú ujmu.
61/ Výšku konkrétnej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nemožno stanoviť exaktne matematicky. Nemožno ani mechanicky (automaticky) prevziať peňažné sumy priznávané rozhodnutiami súdov titulom odškodnenia nemajetkovej ujmy v iných prípadoch, pretože tieto nepredstavujú paušálne stanovenie peňažných súm. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy súd priznáva v každom jednotlivom prípade individuálne, na základe voľnej úvahy a teda je výsledkom individuálneho posúdenia všetkých konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu. Konečná výška priznanej náhrady musí zodpovedať zásade primeranosti, všeobecnej predstave spravodlivosti, ako aj rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami sporu. Náhrada nemajetkovej ujmy plní satisfakčnú funkciu, t.j. má zabezpečiť primerané zmiernenie a vyváženie vzniknutej nemajetkovej ujmy. Podľa názoru odvolacieho súdu je nutné dať za pravdu námietkam žalovanej, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v neprimerane vysokej výške, keď vykonané dokazovanie, zamerané na zistenie splnenia podmienok o existencii morálnej ujmy, nepreukázalo ich naplnenie pre priznanie náhrady v takejto výške. V konaní neboli žalobcom produkované také dôkazy, ktoré by preukazovali také skutočnosti, ktoré by zakladali dôvodnosť priznania nemajetkovej ujmy vo výške 33.000 €.
62/ Žalobca pri odôvodňovaní uplatneného práva na priznanie mu náhrady nemajetkovej ujmy poukazoval na skutočnosť, že trestné stíhanie je vždy veľmi vážnym zásahom do života každého obvineného, vznesenie obvinenia má ďalekosiahle následky v podobe zásahu do práv a cti obvineného, ktorý je vystavený hrozbe obmedzenia základných slobôd v prípade väzby, zo vznesenia obvinenia mu vyplývajú administratívne obmedzenia, je diskriminovaný na trhu práce. Poukazoval na to, že kriminalizácia jeho osoby trvala niekoľko rokov.
63/ Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnej integrity poškodeného, vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Rozhodovanie súdu o priznaní konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania zameraného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, pričom dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje poškodeného (tu žalobcu). Súdom stanovená výška náhrady nemajetkovej ujmy by mala byť primeraná spôsobenej ujme. Z toho plynie, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť len zo samotnej existencie nezákonného rozhodnutia, bez ohľadu na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života poškodeného, bez ohľadu na závažnosť utrpenej ujmy a okolnosti, za akých k ujme došlo.
64/ Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca produkoval v konaní také dôkazy, ktorými spoľahlivo preukázal dôvodnosť nároku na priznanie aj peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, pretože trestné stíhanie žalobcu vykonané na nezákonnom podklade predstavovalo pre žalobcu obmedzenie súhrnu jeho osobnostných práv a tým aj vážny zásah do jeho osobnej slobody s negatívnym dopadom na jeho osobný život. Trestné stíhanie samé osebe znamenalo teda bezpochyby určitú imateriálnu ujmu. Žalobca bol v rámci trestného stíhania zadržaný a v cele predbežného zadržania strávil 28 hodín. Bol vystavený po dobu cca 6,5 roka strachu o svoju budúcnosť, keďže mu hrozilo

uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní niekoľkých rokov. Uvedené trestné stíhanie bolo vedené v súvislosti s výkonom jeho povolania, malo dopad na jeho profesijné uplatnenie - žalobca bol postavený dočasne mimo službu najprv na dobu 3 mesiacov, ktorá bola neskôr predĺžená na dobu 1 roka. V súvislosti s tým sa zhoršili jeho finančné pomery, čo u neho muselo vyvolávať otázky spojené s jeho vlastným finančným zabezpečením, pričom sa stalo, že kým si nenašiel prácu, bol odkázaný na finančnú výpomoc zo strany svojich rodičov, s ktorými žije v spoločnej domácnosti. Jeho bezúhonnosť sa stala zo strany niektorých spoluobčanov v obci predmetom spochybňovania, čo u žalobcu vyvolávalo nepríjemné pocity. Prípad bol opakovane medializovaný (napr. vždy s konaním súdneho pojednávania), pozornosť venovaná prípadu v médiách bola u neho zakaždým spojená s negatívnym prežívaním, pretože tak bol vo svojom okolí znovu predmetom verejného posudzovania. Spomínané okolnosti spojené s publicitou mali za následok závažný zásah do ľudskej dôstojnosti, cti, vážnosti a dôveryhodnosti žalobcu v jeho osobnom, pracovnom živote a aj v prostredí, v ktorom žil.
65/ Trestné stíhanie tak predstavovalo vážny zásah do osobnej slobody žalobcu, pretože po dobu jeho vedenia (6 rokov a 7 mesiacov) žalobcu sprevádzal strach o jeho budúcnosť, spojený s hrozbou uloženia vysokého trestu. Vypočutí svedkovia (S. M., matka žalobcu, S. V., priateľ žalobcu, V. K., kolega žalobcu) vo svojich výpovediach zhodne uviedli, že sa žalobca po začatí trestného stíhania zmenil - z človeka, ktorý žil spoločenským životom - hral v obci futbal, chodil na ryby, nevyhýbal sa spoločenským udalostiam (napr. oslavám priateľov, známych) sa stal utiahnutý človek, so sklonmi k depresívnemu správaniu, s výrazne obmedzenými sociálnymi vzťahmi, s „ublíženou dušou“. Negatívne prežíval, že ho okolie sleduje, posudzuje, hodnotí, že niektorí pochybujú o jeho charaktere. Uvedené zistenie aj podľa odvolacieho súdu muselo u žalobcu vyvolávať negatívne pocity, poškodzovalo jeho dobré meno pochybnosťami o jeho čestnosti, bezúhonnosti, a to ako na jeho predošlom pracovisku (do opustenia armády na vlastnú žiadosť), tak aj v mieste bydliska, v okolí (medzi známymi, priateľmi), v ktorom sa dlhodobo pohyboval. Proti žalobcovi bolo vedené trestné konanie za majetkový trestný čin, ktorý súvisel s výkonom jeho povolania, čoho následkom musela byť aj obava z jeho ďalšieho profesijného uplatnenia v budúcnosti. Intenzitu týchto dôsledkov zvyšovala aj publicita prípadu. Tieto následky predstavujú aj podľa odvolacieho súdu intenzitu zásahu do osobného ako aj profesionálneho života žalobcu s následkom vzniku závažnej ujmy, kedy iba samotné konštatovanie porušenia práva nemôže byť pre žalobcu dostatočným zadosťučinením. Pri stanovení výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy je nutné brať zreteľ aj na okolnosť, že dôvodom oslobodenia žalobcu spod obžaloby bola skutočnosť, že nebolo dokázané ani len to, že sa skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný, vôbec stal.
66/ Potom berúc do úvahy, že trestné stíhanie žalobcu trvalo celkom 6 rokov a 7 mesiacov, s výrazným dosahom na jeho dovtedajší pracovný život, na jeho osobné prežívanie, predstavovalo taký závažný zásah do jeho osobnostných práv, ktorého negatívne dôsledky by ako závažnú ujmu považovala každá fyzická osoba na mieste a v postavení žalobcu. Samotný oslobodzujúci rozsudok v trestnej veci žalobcu nemožno považovať ako dostatočný prostriedok, ktorý by eliminoval ujmu, spôsobenú trestným stíhaním žalobcovi.
67/ Na druhej strane, vykonaným dokazovaním nebolo preukázané napr. poškodenie zdravia žalobcu v dôsledku prežívaných negatívnych pocitov v súvislosti s trestným stíhaním, rovnako si žalobca napriek určitým ťažkostiam dokázal nájsť prácu, a teda zabezpečiť finančné prostriedky na svoje živobytie, tiež trestné stíhanie žalobcu bolo vedené na slobode. Preto ako kompenzáciu predovšetkým stavu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca ocitol v súvislosti s trestným konaním, a to v dĺžke až 6 rokov a 7 mesiacov, ako aj negatívneho dosahu na jeho predchádzajúci profesijný život považoval odvolací súd za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 €, keď na priznanie vyššieho odškodnenia odvolací súd nevidel dôvod.
68/ Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 € a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol.
69/ O nároku na náhradu trov celého konania v časti týkajúcej sa nároku na náhradu skutočnej škody a nároku na náhradu ušlého zisku rozhodol odvolací súd na základe ust. § 396 ods. 1, ods. 2 v spojení s § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 CSP tak, že v týchto častiach dosiahol úspech ako žalobca (nároku na náhradu skutočnej škody súd vyhovel) tak aj žalovaná (nárok na náhradu ušlého zisku súd zamietol), z ktorého dôvodu žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov (celého) konania. Žalobca bol zároveň úspešný v časti náhrady nemajetkovej ujmy, kde výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu, čo do základu však bola žaloba žalobcu opodstatnená. Odvolací súd tak žalobcovi priznal voči žalovanej v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nárok na náhradu trov celého (prvoinštančného aj odvolacieho konania) v rozsahu 100 % (z priznanej výšky nemajetkovej ujmy), podľa § 396 ods. 1, ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

70/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.
Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).